

מום וגו'. אסור לחרש בשבת חרישה של שור, שנאמר (תהלים קכט) על גבי חרשו חרשים. ושכינתא תתאה, איהי פרה אדומה, מסטרא דגבורה. תמימה מסטרא דחסד, דאיהו דרגא דאברהם, דאתמר ביה (בראשית יז) היתהלך לפני אשר לא אין בה מום, מסטרא דעמודא דאמצעייתא. אשר לא עלה עליה עול, מסטרא דשכינתא עלאה, דאיהי חירו. באתר דאיהי שלטא, והזר הקרב לית רשו לסטרא אתרא לשלטאה. לא שטון, ולא משחית, ולא מלאך המות, דאינון מסטרא דגיהנם. (ע"כ רעיא מהימנא).

תמימה, מאי תמימה. כמה דתנינו, שור תם ושור מועד. שור תם דין רפה. שור מועד דין קשה. גם כף תמימה דין רפה, גבורה תחתונה, זוהי תמימה. גבורה עליונה, זהו דין קשה, והיא יד החזקה תקיפה.

אשר אין בה מום, כמו שנאמר (שיר השירים ד) כלה יפה רעיתי ומום אין בה. אשר לא עלה עליה עול, על פתוב, כמו שנאמר (שמואל ב כג) ונאם הגבר הוקם על. מה הטעם? משום שהיא (שם) שלמי אמוני ישראל, ועליה לא היא, אלא עמה. אשר לא עלה עליה עול, הינו שפתוב (עמוס ה) בתולת ישראל, (בראשית כד) בתולה ואיש לא ידעה.

ונתתם אתה אל אלעזר, מצותה בסגן, ופרשוה. מה הטעם לו ולא לאהרן? אלא אהרן שושבין המלכה. ועוד, שאהרן לא בא מצד של טהור, אלא מצד של קדוש, ומשום שגה בא לטהרה, לא נתן לו.

כר דבר בפרה זו היא בשבע, שבעה כפוסים וכו', והרי נתבאר, ועל כן כל מעשיה בשבע. בא

בשבת חרישה דשור, דאתמר (תהלים קכט) על גבי חרשו חרשים. ושכינתא תתאה, איהי פרה אדומה, מסטרא דגבורה. תמימה מסטרא דחסד, דאיהו דרגא דאברהם, דאתמר ביה (בראשית יז) היתהלך לפני והיה תמים. אשר אין בה מום, מסטרא דעמודא דאמצעייתא. אשר לא עלה עליה עול, מסטרא דשכינתא עלאה, דאיהי חירו. באתר דאיהי שלטא, והזר הקרב לית רשו לסטרא אתרא לשלטאה. לא שטון, ולא משחית, ולא מלאך המות, דאינון מסטרא דגיהנם. (ע"כ רעיא מהימנא).

תמימה, מאי תמימה. כמה דתנינו, שור תם ושור מועד. שור מועד דין קשה. אשר אין בה מום, מסטרא דעמודא דאמצעייתא. אשר לא עלה עליה עול, מסטרא דשכינתא עלאה, דאיהי חירו. באתר דאיהי שלטא, והזר הקרב לית רשו לסטרא אתרא לשלטאה. לא שטון, ולא משחית, ולא מלאך המות, דאינון מסטרא דגיהנם. (ע"כ רעיא מהימנא).

אשר אין בה מום, כמה דאת אמר (שיר השירים ד) כלה יפה רעיתי ומום אין בה. אשר לא עלה עליה עול. על פתוב, כמה דאת אמר (שמואל ב כג) ונאם הגבר הוקם על. מאי טעמא. בגין דהיא שלומי אמוני ישראל, ועליה לאו היא אלא עמה. אשר לא עלה עליה עול, היינו דכתיב, (עמוס ה) בתולת ישראל, בתולה ואיש לא ידעה.

ונתתם אותה אל אלעזר, מצוותה בסגן, ואוקמוה. מאי טעמא ליה ולא לאהרן. אלא אהרן שושבין דמטרוניתא. ועוד דאהרן לא אתי מסטרא דטהור, אלא מסטרא דקדוש, ובגין דדא אתייה לטהרה, לא אתייהיב ליה.

כר מלה דהאי פרה, היא בשבע, ז' כפוסים וכו', והא אתמר, מאי טעמא. בגין דהיא שבע שני שמטה, ובת שבע אתקרי, ועל דא מה הטעם? משום שהיא שבע שני שמטה, ובת שבע נקראת, ועל כן כל מעשיה בשבע. בא